

De Polderbende op avontuur

We begonnen onze wandeling langs een stuk water dat inmiddels grotendeels drooggevallen is. Alleen bij de beverburcht stond nog wat water. Een mooi moment om hier eens goed te kijken, maar ook om stil te staan bij iets belangrijks: **wat droog lijkt, is niet altijd veilig om overheen te lopen.** Op sommige plekken kan de bodem verraderlijk zacht zijn en kun je zomaar wegzakken.

Natuurlijk waren er een paar kinderen die meteen dachten: *Hé, dat wil ik weleens proberen!* En ja hoor, één van hen zakte met zijn laarzen al snel een flink eind weg in de blubber. Gelukkig schoot Bram te hulp. Er werden dikke takken aangesleept en met een reikende hand wist Bram zowel de jonge avonturier als zijn laarzen weer uit het drijfzand te bevrijden. Opgelost! En meteen een ervaring rijker.

Na dit modderige avontuur kwamen we bij een grote, oude boom waarop enorme zwavelzwammen groeiden. Wat een prachtig gezicht! De felgele zwammen vielen meteen op tussen het groen en het hout.

Wisten jullie dat jonge, verse zwavelzwam soms wordt gebruikt als vleesvervanger, bijvoorbeeld in plaats van kip? Wel een belangrijke waarschuwing: eet nooit zomaar een paddenstoel uit de natuur. Je moet absoluut zeker weten om welke soort het gaat en of die geschikt is voor consumptie. Dat laten we liever over aan de echte experts!

Onze route vervolgde zich door een bosje, waarna we weer bij de meidoorns uitkwamen. Daar ontdekten we een hondsroos met zowel bloemen als rozenbottels. Hoe kan dat nou? De kinderen wisten het zelf al: door het warme weer was de roos opnieuw in bloei gegaan.

Even verderop ontdekten we een groot gat in de grond. Zou het van een das zijn? Gezien de dassenputjes, ook wel latrines genoemd, die ernaast lagen, leek dat een aannemelijke verklaring. Zulke sporen maken een wandeling extra spannend: je ziet niet altijd de dieren zelf, maar hun aanwezigheid is overal om je heen te ontdekken.

Vol enthousiasme trokken we verder. Er lag nóg een stuk drooggevalen water waar we mooi konden oversteken. Tussen de opgedroogde bodem lagen nog volop oude bakstenen, overblijfselen uit de tijd van de steenfabriek. Zo komen natuur en geschiedenis hier op een bijzondere manier samen.

Ook vonden we verschillende schelpen. Sommige waren leeg, andere zaten nog dicht. Die laatste konden, waar mogelijk, snel weer terug het water in. Wie weet kregen ze zo nog een kans om te overleven!

En toen kregen we gezelschap van de Konikpaarden. Ook zij hadden ons in de gaten. Terwijl wij de paarden bewonderden, keken zij nieuwsgierig naar ons terug. Dat leverde meteen een leuke vraag op: **wie stond hier nu eigenlijk wie te bewonderen?**

Om de dieren voldoende rust en ruimte te geven, hielden we netjes afstand en vervolgden we onze wandeling.

Alsof de polder nog niet genoeg verrassingen had opgeleverd, ontdekten we verderop nóg een beverpaadje in een drooggevalen stuk water. Natuurlijk moesten we dat van dichtbij bekijken. De kinderen bestudeerden uitgebreid de verschillende ingangen, die op diverse hoogtes in de oever zaten. Hoe bijzonder om zo goed te kunnen zien hoe de bever zijn leefomgeving gebruikt!

Maar ja... na al dat speurwerk begon het bij een paar kinderen toch weer te kriebelen. Zou hier ook drijfzand zitten?

Je raadt het al: dat zat er inderdaad! En voor we het wisten, waren we opnieuw volop aan het blubberen. Spannend, een beetje glibberig en vooral ontzettend lachwekkend. Met modderige laarzen en blijе gezichten moesten we weer terug naar het begin alwaar de ouders hun kinderen op wachtten

We hebben weer genoten !!

groetjes Jack, Bram, Theo en Kitty